

ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ

Ζωντανός χαρταετός

(Μια ξαφνική συνάντηση στο αεροδρόμιο των Αθηνών, στέλνει εσπευσμένα μητέρα και κόρη στο όμορφο νησί της Σαντορίνης. Η Ναταλία, 22 χρονών, εντυπωσιακά όμορφη με καταγάλανα μάτια, συνοδεύει τη μητέρα της- μεσογειακά όμορφη, γύρω στα 40-στις διακοπές της. Είναι καθισμένες σε ένα παγκάκι ,έξω από ένα παραδοσιακό κυκλαδίτικο σπίτι. Μοναδική τους συντροφιά το φεγγαρόφωτο. Παράθυρα και πόρτες ερμητικά κλειστά. Μονάχα ένα παράθυρο έχει ανοιχτά τα φύλλα του. Αυτό στο υπνοδωμάτιο. Χαμηλός φωτισμός στη σκηνή. Απλωμένη ησυχία.)

ΝΑΤΑΛΙΑ: Όμορφα είναι εδώ!(χαμογελά και κοιτά τη μητέρα της η οποία κάθεται στα αριστερά της. Το παγκάκι είναι στραμμένο προς το κοινό.)

ΜΗΤΕΡΑ: (Γυρίζει και κοιτάει το σπίτι) Ναι, είναι!

ΝΑΤΑΛΙΑ: Μισή μέρα είμαστε εδώ, και αισθάνομαι πως τα μάτια μου έχουν ξεκολλήσει από την τραγικότητα και την απελπιστική αύρα των σοβάδων της Αθήνας. Έχω γίνει για τα καλά ένα με το γαλάζιο πέπλο της Σαντορίνης. Τόσο όμορφες παραλίες, τόσο κατάσπρα αξιοθαύμαστα σπίτια! Και αυτό το ηλιοβασίλεμα....

ΜΗΤΕΡΑ: (Συνεχίζει να κοιτάει το σπίτι)Η αλήθεια είναι πως η Σαντορίνη είναι υπέροχο νησί. Έχει να σου δώσει τόσα πολλά...(το βλέμμα της δεν ξεκολλά από το σπίτι)

ΝΑΤΑΛΙΑ: Προς τι όμως αυτή η ξαφνική επιθυμία σου να έρθουμε εδώ; Τόσα χρόνια σου χω φάει τα αυτιά να ρθουμε, και όλο υπεκφεύγεις. Τί συνέβη ξαφνικά; Δε σε βλέπω και τόσο ενθουσιασμένη που ήρθαμε όμως.

ΜΗΤΕΡΑ: (Κοιτάζοντας κάτω)Θυμάσαι εκείνη τη συνάντηση στο αεροδρόμιο, που...

ΝΑΤΑΛΙΑ: που με πήρες κακήν κακώς από το χέρι και φύγαμε μόλις είδες αυτόν τον νόστιμο κύριο που κοιταχτήκατε(γελάει πονηρά)

ΜΗΤΕΡΑ: Εεεε ναι.. Δηλαδή δεν έγιναν ακριβώς έτσι τα πράγματα. Υπερβάλεις λίγο.

ΝΑΤΑΛΙΑ: Καθόλου.

ΜΗΤΕΡΑ: Έστω. Αυτόν τον...νόστιμο κύριο(χαμογελά στιγμιαία),τον ήξερα. Δηλαδή παλιά τον ήξερα, και τώρα τον ξέρω δηλαδή, αλλά παλιά ήταν παλιά...

ΝΑΤΑΛΙΑ: (τη διακόπτει απότομα)Και τώρα είναι τώρα! Αμάν ρε μαμά....

ΜΗΤΕΡΑ: Θα με αφήσεις να σου εξηγήσω ή θα διακόπτεις χιουμοριστικά συνέχεια;

ΝΑΤΑΛΙΑ: Άντε, πες μου! Σε ακούω.

ΜΗΤΕΡΑ: (χαμηλώνει τον τόνο της φωνής της)Ήμουν δεκαεννιά ετών. Καλοκαίρι, φοιτήτρια. Είχα έρθει εδώ με κάτι φίλες μου από τη σχολή. Εκείνος ήταν από δω. Εγώ η κλασσική Αθηναία ,είχα συνεπαρθεί από την όλη γοητεία της Σαντορίνης. Το μόνο που θυμάμαι σίγουρα ήταν πως από την πρώτη στιγμή που τον είδα η ψυχή μου απομνημόνευσε τις κόρες των ματιών του. Δυο καταγάλανες κόρες με ταξίδεψαν από τη πρώτη στιγμή που τις αντίκρισα. Δεν νομίζω να έφταιγε η καλοκαιρινή μου διάθεση για αυτό. Πιστεύω οποιαδήποτε στιγμή της ζωής μου και να τον συναντούσα, πάλι το ίδιο θα μου συνέβαινε.

ΝΑΤΑΛΙΑ: Και εκείνος;

ΜΗΤΕΡΑ: Εκείνος.(αναστενάζει) Όσα και να περικλείει αυτή η λέξη, με αναστατώνουν . Με αναστατώνουν έντονα. Καθετί δικό του που είχα και καθετί που δεν είχα προλάβει να διεκδικήσω, με αναστατώνει. Πιάνω τον εαυτό μου να τυλίγεται από το μοναδικό του άρωμα. Και οι δυο μας, αυτή η μαγική ζεύξη , η ιδέα μόνο της συνένωσης μας-σαρκικής και ψυχικής- μου προκαλεί ακόμη τάση για λιποθυμία. Μια απελπισμένη λαχτάρα να εξερευνήσω τον μικρόκοσμό του με είχε καταλάβει εδώ και καιρό . Εκείνος φάνηκε να ανταποκρίνεται στο κοίταγμά μου. Κάθε μέρα βλέπομασταν, συναντιόμασταν, μιλούσαμε.. Μιλούσαμε για τα πάντα. Πηδούσαμε υποδουλωμένοι από την αιωρούμενη αμηχανία από το ένα θέμα στο άλλο. Το μόνο που ήθελα ήταν να τον είχα δίπλα μου. Αισθανόμουν το άρωμά του να με μεθάει και να με εθίζει σε μια νιρβάνα που περιείχε μόνο εμένα και εκείνον. Και όταν με πλησίαζε, όταν τα χείλη του έβρεχαν τα δικά μου, υποσχόμουν στον εαυτό μου πως το σχήμα των χειλιών του δεν θα το διέγραφα ποτέ από την μνήμη μου. Ήμασταν δυο ετερόνυμα φορτισμένες μάζες, ως απόρροια του δικού μας big bang. Όμως, Ναταλία μου, όπως όλα τα ωραία πράγματα κάποτε τελειώνουν, έτσι θα τελειωνε και αυτό. Από την αρχή το ήξερα, δεν τον κατηγορώ για αυτό.

ΝΑΤΑΛΙΑ: Από την αρχή ήξερες τι;

ΜΗΤΕΡΑ: Πως όλο αυτό κάποτε θα έληγε. Για διακοπές είχα έρθει. Κάποτε θα τελειωναν και θα τελειωνε και για εμένα εκείνος.

ΝΑΤΑΛΙΑ: Η γεύση μαμά των ανθρώπων δεν τελειώνει. Μπορούμε να την πάρουμε μαζί μας και να την κουβαλήσουμε μέχρι την άλλη άκρη του κόσμου. Αρκεί να το θέλουμε.

ΜΗΤΕΡΑ: Ναι, όμως κάποιες φορές αυτή η γεύση είναι τόσο έντονη και ταυτόχρονα τόσο γλυκιά, που φοβάσαι να την κουβαλήσεις μαζί σου. Μη χαθεί. Μη γίνει πικρή. Μη χαλάσει η τελειότητά της. Εξάλλου κάθε μέρα στη ζωή μας γευόμαστε τόσο

δυσάρεστα πράγματα, που το πρώτο που θα μας φανεί γλυκό προσπαθούμε όσο το περισσότερο να το προστατέψουμε.

ΝΑΤΑΛΙΑ: Και συ μαμά προστάτεψες τη γεύση του;

ΜΗΤΕΡΑ: Ήταν το τελευταίο βράδυ των διακοπών μου. Θα τον συναντούσα κάτω στην παραλία για να του πω ένα τελευταίο αντίο. Έλα όμως που οι λέξεις μου δίσταζαν να συνταχθούν σωστά ώστε να τον αποχαιρετήσω όπως του άξιζε.

ΝΑΤΑΛΙΑ: Δηλαδή;(στρέφεται με απορία προς το μέρος της μητέρας της)

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν άντεχα. Δεν μπορούσα. Πώς θα τον άφηνα; Πώς; Και αν δεν τον ξαναέβλεπα που ήταν και το πιο πιθανό σενάριο; Τι θα έβρισκα να πω στον εαυτό μου ώστε να τον παρηγορήσω. Θα κατέληγα μόνη μου να παρηγορώ τα εσώψυχά μου και να τον ψάχνω δίχως αιτία σε κάθε γωνιά της Αθήνας. Μάταια.Μια καταθλιπτική ματαιότητα που ποτέ μου δεν εξήγησα. Ανταμώσαμε λοιπόν στην παραλία. Τα βλέμματά μας μύριζαν τέλος. Εκείνος μου χάρισε έναν πανέμορφο μικρό χαρταετό. Στο χρώμα του γαλάζιου, για να θυμάμαι τα μάτια του.

ΝΑΤΑΛΙΑ: Ο οποίος να φανταστώ είναι αυτός που έχεις κρεμάσει ως διακοσμητικό πάνω από το κρεβάτι σου, σωστά ;

ΜΗΤΕΡΑ: Ναι (χαμηλώνει ξανά το βλέμμα της) Χαρταετός. Σαν τα όνειρά μας. Στην αρχή τα έχεις μαζί σου, τα ελέγχεις. Έπειτα ξεφεύγουν από το σκοινάκι τους και πετάνε στον ουρανό. Τον καλοκαιρινό μας ουρανό. Κράτησέ τον. Θα είναι τα όνειρα που δε ζήσαμε ποτέ. Πού ξέρεις όμως. Ο χαρταετός μας μπορεί να ξαναζωντανέψει. Αυτά μου ψιθύρισε(σταματά και αρχίζει να δακρύζει)

ΝΑΤΑΛΙΑ: (πιάνοντας τη μητέρα της τρυφερά από τον ώμο) Και μετά;; Έφυγες; Τον ξαναείδες; Αλλά τι ρωτάω; Μαζί τον ξαναείδαμε!

ΜΗΤΕΡΑ: Το βράδυ εκείνο είχε προδιαγράψει την απόληξή του. Ήθελε να με χαιρετήσει ιδιαίτερα. Ήθελα να τον χαιρετήσω ιδιαίτερα. Να τον κλείσω για πάντα

μέσα μου. Έτσι καταλήξαμε σπίτι του. Εκείνο το λευκό σπίτι, με τα όμορφα καφετί παραθυρόφυλλα και τα ευρύχωρα δωμάτια. Δεν πίστευα ποτέ πως θα το ξαναέβλεπα. Και όμως. Τώρα είμαστε καθισμένες μπροστά του και σου διηγούμαι.(γυρίζει πάλι προς τη μεριά του σπιτιού)

ΝΑΤΑΛΙΑ: Εκ τότε;

ΜΗΤΕΡΑ: Εκ τότε τίποτα. Το απόλυτο τίποτα. Όποιον και αν είχα δίπλα μου, ο εαυτός μου τον έβαζε επίμονα σε μια διαδικασία να μοιάσει σε εκείνον. Όλες οι μετέπειτα σχέσεις μου ήταν μια επιφανειακή προσπάθεια να καλύψω τις ανάγκες μου και να πείσω το είναι μου πως έχω αρχίσει να τον ξεπερνάω. Να βάζω μια ακανόνιστη τελεία στα λίγα-μα ταυτόχρονα και τόσα πολλά -που έζησα μαζί του πείθοντας τον εαυτό μου πως προχωρούσα.

ΝΑΤΑΛΙΑ: Και γιατί στο αεροδρόμιο έφυγες;

ΜΗΤΕΡΑ: Πάντα φεύγω. Δε με ξέρεις;

ΝΑΤΑΛΙΑ: Κακώς. Πολύ κακώς. Θα μπορούσατε να έχετε μια δεύτερη ευκαιρία για να ζήσετε όσα ο χρόνος και η τότε συγκυρία σας στέρησαν!

ΜΗΤΕΡΑ: Να καθόμουν να του πω τι; Σάστισα. Φοβήθηκα. Και αν με είχε ξεχάσει; Σίγουρα θα χε τη ζωή του, την καθημερινότητά του, και εγώ έλειπα από αυτήν .

ΝΑΤΑΛΙΑ: Από μικρή δεν μου λες να μην είμαι για τίποτα σίγουρη ; Το άμα είναι σίγουρα ή όχι, το ξέρει αυτός, μονάχα αυτός. Εσύ απλά με πήρες πανικόβλητη και φύγαμε .Μια ανεξήγητη υστερία! Και όλα αυτά που λέγαμε προ λίγου για τη γεύση των ανθρώπων; Για να με φέρεις εδώ σίγουρα έχεις ακόμα τη γεύση του στο στόμα σου.

ΜΗΤΕΡΑ: Την έχω όσο τίποτα άλλο. Μην με κατηγορείς για κάτι. Αυτός είναι κάτι πολύ σπουδαίο για μένα και είχα κάθε λόγο να πράξω αναλόγως. Άρα η υστερία μου δεν ήταν ανεξήγητη.

ΝΑΤΑΛΙΑ: Ο πρώτος σου έρωτας. Και μοναδικός. Τα ξέρω από προσωπική πείρα. Ένας χαρταετός που το σχήμα του μένει χαραγμένο μέσα σου δίχως να σε ρωτήσει. Και σε τρώει. Σε τρώει. Κάθε φορά που γυρίζεις σε εκείνον, στο τότε, πιάνεις την

καρδιά σου να σαστίζει, ώσπου το τώρα σε προσγειώνει χαστουκίζοντάς σε. Έτσι δεν είναι μαμά;

ΜΗΤΕΡΑ: Περίπου. Σχεδόν δηλαδή.

ΝΑΤΑΛΙΑ: Δεν σε καταλαβαίνω....

ΜΗΤΕΡΑ: Είναι αυτό με τη γεύση των ανθρώπων που λέγαμε πριν. Όταν δεν μπορείς από φόβο να πάρεις τη γεύση τους ολόκληρη μαζί σου, παίρνεις μονάχα ένα κομμάτι τους. Το οποίο φυλάς όσο τίποτα. Είναι ο λόγος που σε έπιασα βεβιασμένα από το χέρι.

ΝΑΤΑΛΙΑ: (σηκώνεται και αρχίζει να περπατά πέρα δώθε πάνω στη σκηνή προς τη μεριά του σπιτιού) Όπα όπα.. Σε έχασα τώρα μάνα. Όλα καλά, όλα κατανοητά. Όμως τι σχέση έχω εγώ με τον έρωτά σου; Εννοώ πως από ό,τι κατάλαβα, ήθελες να ξανάρθουμε εδώ για να ξαναζωντανέψεις τις αναμνήσεις σου. Και εγώ είμαι κόρη σου. Σε καταλαβαίνω. Όμως άλλο εκείνος και άλλο εγώ.

ΜΗΤΕΡΑ: Θυμάσαι την έμφυτη επιθυμία σου να επισκεφτούμε κάθε καλοκαίρι τη Σαντορίνη; Μου έλεγες κυρίως όταν ήσουν μικρότερη να έρθουμε εδώ και εγώ πάντοτε αρνιόμουνα καθετί που είχε να κάνει με αυτό το νησί. Γιατί εδώ, ήξερα πως κάθε γωνιά του νησιού θα με έκανε να τον ψάξω. Και να ερχόμουν δηλαδή να τον ψάξω, εκείνος θα έλειπε. Τότε μου χε πει πως θα έφευγε μόνιμα για σπουδές στο εξωτερικό. Και το σπίτι του εδώ θα το χε μόνο για κανένα καλοκαίρι. Δες! Τα πάντα είναι κλειστά! Τα πάντα(δείχνει το σπίτι).Σου χα πει πως θα με ξεχνούσε. Είχαμε νοητό ραντεβού σήμερα και έλειπε. Έλειπε, και δεν γνώρισε ούτε και σένα.

ΝΑΤΑΛΙΑ: Γιατί εμένα;

ΜΗΤΕΡΑ: (σηκώνεται δακρυσμένη και πάει δίπλα στην κόρη της) Πάντοτε με ρωτούσες για τον πατέρα σου και εγώ γλιστρούσα, ξέφευγα! Τώρα όμως έμαθες. Σε αυτό εδώ το σπίτι, σε αυτό το δωμάτιο με τα ανοιχτά παραθυρόφυλλα, κράτησα σαν φυλαχτό ένα κομμάτι από τη γεύση του. Ένα κομμάτι από μένα και εκείνον. Το πιο όμορφο. Εσένα. Ο χαρταετός μου Ναταλία μου.....

(Η Ναταλία γυρίζει και κοιτάει σαστισμένη το σπίτι που στέκει δίπλα της. Γυρίζει και ξανακοιτάει με βρεγμένα μάτια τη μητέρα της. Από το δωμάτιο του σπιτιού, αυτό που ήταν και το μόνο με τα ανοιχτά παραθυρόφυλλα, αχνοφαίνεται ένα φως. Μια ανδρική φιγούρα πλησιάζει το παράθυρο. Δεν την κοιτούν οι δυο γυναίκες. Μονάχα αγκαλιάζονται. Η ανδρική φιγούρα χάνεται και το φως σβήνει...)

ΑΥΛΑΙΑ